

Hoofdstuk 105

Lieve kleinkinderen,

*Wat een moeilijk hoofdstuk ga ik jullie nu vertellen. Een baby die sterft....
Ja, een baby die moest sterven om wat zijn ouders gedaan hadden. Voor mij,
met mijn mensenverstand en mensengevoelens onbegrijpelijk.*

*Ik kan mijzelf alleen maar troosten met de woorden die onze Here Jezus over
kinderen gezegd heeft. Jezus spreekt niet over kinderen straffen.*

*Alleen vertelde Hij ons over de straf die alle mensen verdiend hadden en dat Hij
die straf op zich genomen had.*

*Alle mensen die in de opstanding uit de dood van Jezus geloven zullen na hun
sterven door Hem vrijgesproken worden! Wat een geluk dat wij dit mogen
geloven.*

*En die straf die Jezus in onze plaats kreeg, gebeurde zo 'n tweeduizend jaar
geleden, daar op de heuvel Golgotha, bij Jeruzalem.*

Hoofdstuk 105 - De zoon van Bathséba - 2 Samuël 12

Maar ook in deze tijd toen David niet meer kon bidden, keek God wel naar David om. Op zekere dag kwam de profeet Nathan bij koning David om hem het oordeel aan te zeggen. David schrok hevig toen er tegen hem gezegd werd dat de profeet des Heren hem wilde spreken. Zou het om Bathséba zijn, de vrouw met wie hij overspel had gepleegd? Of om Uria, de man die hij had laten doden? Maar dat was allemaal al zo lang geleden. Daar werd niet eens meer aan gedacht en al helemaal niet meer over gesproken. De profeet zou wel een andere boodschap hebben.

En zo was het ook. De profeet noemde Davids naam niet eens, als reden waarvoor hij kwam. Nee, hij wilde graag een verhaal vertellen over iets wat in één van Davids steden gebeurd was. En toen David knikte, blij dat het niet om zijn 'foute daden' ging, deed de profeet in sombere woorden zijn verhaal. 'Er woonden twee mannen dichtbij elkaar in dezelfde stad. De één was erg rijk. Hij had veel geiten, schapen en koeien. De andere man was arm. Hij bezat slechts één lammetje. Deze arme man zorgde voor het lammetje, zoals hij zorgde voor zijn kinderen. Het lammetje liep gewoon in zijn huis rond. Het mocht eten van zijn bord en drinken uit zijn beker. En het sliep bij hem op schoot. Deze arme man hield van zijn lammetje als een vader die van zijn dochter houdt.

Op een dag kreeg die rijke man bezoek. Hij wilde een maaltijd klaarmaken voor zijn gast. Maar hij wilde niet één van zijn eigen dieren slachten. Daarom pakte hij stiekem het lammetje van de arme man en maakte daar een maaltijd van voor zijn gast.

Ik meende er goed aan te doen, o koning, dit alles niet voor u verborgen te houden. Wat moet er met die rijke man gebeuren?’

David hoefde niet lang na te denken. Hij werd woedend. De man die dit gedaan had, was de dood schuldig! Dat zo iets in Israël kon gebeuren! Maar hij zou met harde hand deze grote schande in zijn rijk uitwissen.

‘Zeg mij, zei hij, ‘hoe heet deze man en waar hij woont. En zo waar de Heer leeft, hij zal sterven en dat lammetje moet viervoudig vergoed worden, *omdat hij geen mededogen kende.*’

De profeet stak zijn hand uit en met zijn vinger wees hij David aan, terwijl hij luid en streng zei: ‘**U bent die man**, want u heeft de vrouw van een ander genomen, wat niet mocht! En alsof dat niet erg genoeg was, u heeft haar man de dood ingejaagd. En zo zegt de Heer, de God van Israël: ‘David, Ik heb jou tot koning over Israël gezalft. Ik heb jou alles gegeven wat van koning Saul was: zijn land, zijn vee, zijn vrouwen, ja heel Juda en Israël heb ik jou gegeven en als dat nog te weinig was, had het maar gezegd, dan had Ik jou dat ook gegeven. Maar waarom heb jij de Wet van de Heer, jouw God veracht en gedaan wat kwaad was in zijn heilige ogen? Jij hebt Uria, de Hethiet met het zwaard van de Ammonieten laten doden en daarom zal het zwaard jouw familie tot in alle eeuwigheid treffen. Moord en doodslag zal in jouw koningshuis om zich heen grijpen. *Zelfs één van je eigen zonen zal jou willen doden!*’

De profeet Nathan wachtte op de reactie van koning David. Wat zou hij zeggen? Daar stond hij, een man in een ruige profetenmantel en op blote voeten. Maar in deze weelderige koningskamer leek hij groter en sterker dan de heerser zelf. Na alles wat hij gezegd had was hij ook niet bang. Profeten zijn niet bang en hij wist dat David hem geen kwaad zou doen. Hoe diep deze ‘*man naar Gods hart*’ ook gevallen was, hij bleef toch een kind van God en vroeg of laat zou God hem weer in genade aannemen.

David boog zijn hoofd en stamelde: ‘Ik heb gezondigd tegen de Heer, en het spijt mij meer dan ik kan zeggen.’

Deze woorden van David kwamen uit zijn hart en de profeet Nathan twijfelde geen moment aan de waarheid van wat David zei. Nathan kreeg een blij gevoel van binnen. Zijn reis was niet vergeefs geweest. Davids had echt berouw. Zijn harde hart was gebroken.

*Wees mij genadig, o God, naar uw goedertierenheid,
Delg mijn overtredingen uit naar uw grote barmhartigheid*

*Reinig mij geheel van mijn ongerechtigheid,
Was mij van mijn zonde.
Een gebroken en verbrijzeld hart,
Veracht gij immers niet, o God.*

De grootheid van David lag in het feit dat hij niet zoals hij met Uria had gedaan, nu ook de profeet Nathan had kunnen laten doden. De ene daad lokte immers vaak de andere uit. Maar David wilde niet verder op deze heilloze weg. Hij boog zijn hoofd en kwam tot inkeer.

***‘U bent die man, ‘
want u heeft de vrouw van een ander genomen!’***

Maar wel moest Nathan nu nog Davids straf aankondigen voor wat hij gedaan had.

Heel ernstig zei hij: ‘De Heer wil u vergeven en hoewel u de dood verdiend had, zult u niet sterven. Maar omdat u de vijanden van de Heer aanleiding hebt gegeven tot laster, moet uw pasgeboren zoon sterven.’

Zonder nog een woord te zeggen draaide hij zich om en verliet het paleis.

David bleef alleen achter. Heel duidelijk zag hij nu in hoe groot zijn schuld was. En hoe erg, om alles wat hij gedaan had, Gods naam gelasterd was. Hoe door zijn daden alle duivels blij waren geweest. Alles had hij nu wel willen geven om het weer goed te maken.

Maar Uriah was dood en niets ter wereld kon hem weer levend maken. En zijn kleine zoon.... God was rechtvaardig en Hij nam het kind van Bathséba en hem weer tot zich. Maar hij kon die lieve kleine zoon van hem niet missen. Dat zijn zoontje nu moest sterven om het kwaad dat hij gedaan had! Zelf kreeg die kleine baby het bij God in de hemel beter, maar dat hij zijn jongste zoon binnenkort naar het graf moest brengen....

David begon te bidden.

David begon te bidden.

Alles vertelde hij aan God de Heer. Niets hield hij achter. Vanuit het diepst van zijn hart smeekte hij om het leven van zijn zoontje.

Maar God verhoorde zijn gebed niet. Diezelfde dag nog werd het jongetje erg ziek. Die avond ging David niet naar bed. Plat op de grond bleef hij liggen bidden. De volgende ochtend wilde David niet eten en drinken. Zeven dagen lang worstelde hij met de Heer om het leven van zijn stervend kind, maar toen stierf het.

Niemand durfde het koning David te vertellen. De koning kon kwaad worden en de man die het hem vertelde, laten doden. Zo was het in Siklach immers ook gegaan met de boodschapper die vertelde dat Saul en zijn zonen gesneuveld waren. En de boodschappers die met het hoofd van koning Isboseth bij David waren gekomen, hadden het ook met de dood moeten bekopen.

David merkte dat zijn bedienden in een hoek van de kamer met elkaar stonden te fluisteren. Als zij hun koning David beter hadden gekend, hadden ze niet bang voor hem hoeven te zijn. Zeven dagen en nachten lang had hij zichzelf het verwijt gemaakt dat zijn zoontje als gevolg van zijn slechte daden moest sterven. Hij had God om genade gesmeekt. Maar de Heer besliste anders. En zou hij dan nu de dood van zijn kind wreken op zijn bedienden?

Maar God verhoorde Davids gebed niet.

Ze schrokken erg, toen David hun vroeg: ‘Zeg het mij, leeft mijn zoontje niet meer?’

Met trillende stem antwoordden ze: ‘Ja koning, hij leeft niet meer,’

Ze verwachtten dat de koning nu in luid geweeklaag zou uitbarsten, zijn kleren zou scheuren, zijn haren uit zijn hoofd trekken en hard met de deuren ging slaan. Maar er gebeurde iets totaal anders. De koning ging rechtop staan, liep naar de badkamer, waste zich en trok schone kleren aan.

Daarna ging hij naar het huis van de Heer. Bij al het verdriet om zijn overleden zoontje, was er de blijdschap dat hij nu weer kon bidden, dat God hem in zijn grote genade weer aan wilde nemen. *Dat de Heer hem al zijn verkeerde daden vergeven had.* Nadat hij gebeden had, ging hij weer naar zijn paleis en vroeg om eten....

De dienaren van koning David begrepen er niets van. Hun koning had heel veel van dit jongetje gehouden. Dat hadden ze de afgelopen zeven dagen wel gezien. Hoe erg had hij wel niet gehuild om zijn ziek kind. Maar hoe kon je dan weer eten en drinken nu dat jongetje overleden was?

David probeerde het hun uit te leggen. ‘Toen mijn kind nog leefde,’ zei hij, ‘toen had ik nog hoop dat God hem wilde sparen. Maar nu hij gestorven is, wat bereik ik ermee om nu nog te vasten en te huilen? Mijn kleine jongen zal nooit meer bij mij terugkomen.’

Diezelfde dag begroeven ze het zoontje van David en Bathséba.

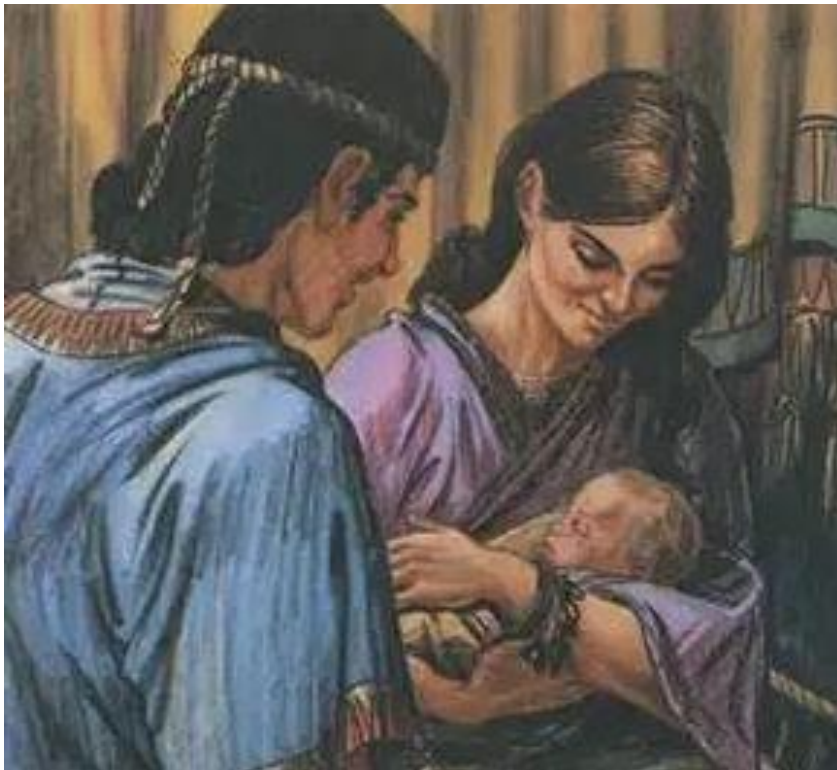
Een jaar later kregen ze weer een baby. Een zoontje dat ze de naam Salomo gaven.

En toen kwam de profeet Nathan weer in het paleis van koning David. Nu niet om straf aan te kondigen, maar om te zeggen dat de Heer deze baby in het bijzonder lief had.

‘Jedidja’, noemde Nathan hem. Die naam betekende: ‘Lieve van de Heer.’

Koning David was bijzonder blij toen hij de profeet zo hoorde spreken. Het was een teken dat het nu weer helemaal goed was tussen God en hem en ook dat de Heer niet meer boos was op Bathséba.

David en Bathséba waren dankbaar en blij toen zij zich over de wieg van hun baby bogen. Ze dachten terug aan hun eerste baby die overleden was. Maar deze tweede zoon van Bathséba mocht leven onder Gods rijke gunst.

David en Bathséba en hun baby Salomo.

Maar nog altijd was daar dat Godswoord van de profeet Nathan: ‘David, het zwaard zal van jouw huis niet wijken.’ En David wist dat Gods woorden altijd uitkomen. Maar wanneer? Nee, dat weet de Heer alleen.